

den fuldkomne Magt, var Venstre ikke bange for at lovgive paa Finansloven, og jeg forstaar da ikke, hvorfor man nu vil fortabe sig i saadanne Udtalelser, da det hele dog bevisligt her drejer sig om et Bevillingsspørgsmaal, som netop hører hjemme paa Finansloven.

Jeg vil yderligere gøre opmærksom paa, at ogsaa Hensynet til Landbrugets Konkurrence udefra, som jeg tror, vi vil blive udsat for nu efter Krigen, maa paa- byde os at drage Omsorg for, at de unge Mænd, der skal uddannes til Lærere og Vejledere for de modne Praktikere i Landbruget, faar de mest gunstige Udviklingsvilkkaar, saa gunstige, at de bliver i Stand til at røgte denne betydelige Opgave tilfredsstillende. Jeg vil derfor anbefale, at man nedstemmer Ændringsforslag Nr. 78, hvorefter denne Bevilling skulde udgaa. Jeg tror nemlig lige som den ærede Ordfører, at skulde vi først til at forhandle den Sag paa et særligt Lovforslag, vilde det gaa den, som det er gaaet adskillige Sager: man vilde fortabe sig i Smaatterier, og vi fik ikke noget Lovforslag, vi blev saaledes ikke i Stand til at ændre den Undervisning, som i saa høj Grad trænger til den Forlængelse af Studietiden, hvorom der her er Tale.

Wulff: Som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) allerede har sagt, hører jeg til det Mindretal, som anbefaler at stemme mod den under Ændringsforslag Nr. 78 omhandlede Bevilling paa 16,000 Kr. til en Omordning af Landbrugsundervisningen ved den kongelige Landbohøjskole. Naar jeg tager denne Stilling, er det ikke af saglige Grunde. Jeg vil i meget kunne slutte mig til det ærede Medlems Motivering, men jeg vil netop fremhæve, at mit Standpunkt ikke er bestemt af saglige Grunde. Hvis denne Sag kom frem ved et særligt Lovforslag, er der overmaade ringe Sandsynlighed for, at den højtærede Minister vilde møde nævneværdig Modstand fra den Side, jeg tilhører. Men det er det principielle Spørgsmaal om Lovgivning paa Finansloven, der er afgørende for mig. Vi ønsker ikke Lovgivning paa Finansloven, hvor man kan undgaa det. Man kan ikke undgaa det altid, og vi gaar allesammen mere eller mindre med til saadan Lovgivning, naar Sagerne ikke er for store; men i dette Tilfælde forekommer det os at dreje sig om en ret betydelig Sag, betydelig baade som Reform af Landbrugsundervisningen og som Bevillingssag, idet det ikke alene drejer

sig om dette Beløb, men om kommende Udgifter, Udgifter til Bygninger og meget andet. Derfor har man fra det Partis Side, jeg tilhører, ønsket at fastholde sin Stilling og anbefale, at denne Konto udstemmes af Finanslovsforslaget, og at Sagen overgives til særlig Behandling gennem et Udvalg.

Jeg vil ikke gentage de Argumenter, som det ærede Medlem fra Ringkøbing nævnedede, og som jeg gennemgaaende er enig med ham i, men skal et Øjeblik op- holde mig ved en Ytring af den ærede Ordfører, som for Resten ogsaa det ærede Medlem fra Ringkøbing opholdt sig ved, men som jeg ser i et lidt andet Lys eller vil gøre lidt mere ud af, end det ærede Medlem gjorde. Den ærede Ordfører anvendte som Argument mod os, at der vilde gaa lang Tid hen, hvis man tog en Sag som denne ud af Finanslovsforslaget, og henviste i saa Henseende blandt andet til Sagen om Banegaardsforholdene i Aarhus. Det forekommer mig at være et overordentlig farligt Argument, den ærede Ordfører bruger, naar han siger, at det er ikke raadeligt at tage en Sag ud af Finansloven, for saa vil den tage lang Tid at gennemføre. Det vil jo sige, at man med klare og rene Ord udtaler, at man sætter Sagen paa Finansloven, for at det kan gaa i en Fart, og at det, som tager lang Tid, er den Overvejelse, Interesse og Grundighed, som udvikles i et særligt Udvalg. Og det at anbefale, at en saadan Sag fremmes paa Finansloven, er altsaa at anbefale, at den gaar udenom den Interesse, Grundighed og Saglighed, hvormed en saadan Sag kunde behandles i et Udvalg i Folketinget, og ydermere gaar udenom de Vanskeligheder, der maatte kunne møde den i Landstinget, idet det ved en Aarrækkes Udvikling er blevet næsten Regelen, at Landstinget ikke har nævneværdig Indflydelse paa Finanslovens Enkeltheder, saa at man kan vente, at Sager paa Finanslovsforslaget gaar glat igennem uden at møde saglige Indvendinger og den Kritik, som i øvrigt maatte være til Raadighed i det andet høje Ting. Det forekommer mig, at naar den ærede Ordfører fremsætter det Argument, giver han os paa vor Side det stærkeste Vaaben i Hænde, naar vi siger, at vi ikke ønsker at fremme Sagen paa Finansloven, men paa særlig Lov, netop for at den kan nyde godt af den Interesse og Saglighed, som ganske vist tager Tid, men med Hensyn til hvilken man maa sige, at hvis den ikke er ønskelig og nødvendig, er Rigsdagsbe-